

Boeken van Yvonne Kroonenberg:

Een echte ponyvriendin

Een pony om van te houden

Sophie

Mijn pony, mijn pony

De zomer met mijn pony

Voor altijd mijn pony

Rosa

Rosa's verzorgpony

Rosa's ponyvrienden

Rosa's droompony

Kijk ook op www.yvonnekroonenberg.nl

Alles voor de liefste pony

Yvonne Kroonenberg

ALLES VOOR DE LIEFSTE PONY

Leopold

Eerste druk 2017

© 2017 tekst: Yvonne Kroonenberg / www.yvonnekroonenberg.nl

Omslagbeeld: Hollandse Hoogte

Ontwerp: bij Barbara

Foto schutbladen: Frank Jansen

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7289 2 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Mijn zus Babette was vijf en Lisanne drie toen mijn moeder per ongeluk weer zwanger bleek te zijn. ‘Hartstikke leuk,’ schijnt mijn vader gezegd te hebben, ‘misschien wordt het dit keer wel een jongen.’ Want hij wilde graag een zoon. Philip moest ik dan heten, naar hem. Maar ik was een meisje, dat bleek al bij de eerste pretecho.

Ik heet Philippa maar ze noemen me Pip. Ik ben dertien jaar. Ik ben dun en lang voor mijn leeftijd, ik heb kort blond haar en mijn vader doet mijn hele leven al of ik een jongen ben. Babette en Lisanne gaan shoppen met mijn moeder en ik ga met hem vissen. Ik hou niet van vissen, in ieder geval niet van vissen vangen met een hengel, want dat vind ik zielig. Dat zeg ik niet hardop, zoals ik zoveel van wat ik denk nooit hardop zeg. Want aan de buitenkant ben ik Pip, de stoere dochter die bijna een zoon is en vanbinnen ben ik gewoon een meisje. En ik hou van pony’s. Dat vond mijn vader in het begin ook niks.

‘Je wordt toch geen paardentutje?’ vroeg hij, toen ik op mijn negende zei dat ik op paardrijden wilde. Mijn moeder vond het ook geen goed idee, zij houdt niet zo van dieren. Maar ik bleef zeuren en ten slotte is mijn vader een keer met me naar de manege gegaan.

‘Je zult zien dat het niks voor je is,’ zei hij onderweg ernaar toe, ‘op zo’n manege komen allemaal meisjes met roze kleren en het enige wat ze willen is pony’s poetsen, pony’s aaïen en dan suffice rondjes rijden in een bak zand.’

Ik hou niet speciaal van roze, maar voor de rest was het precies wat ik ook wilde. Dat zei ik natuurlijk niet. Toen we binnenkwamen in de manege gingen we eerst naar de kantine, de foyer noem ik die nu, want zo hoort dat nu eenmaal. Daar kon je door

een grote ruit zien wat er in de binnenrijbaan gebeurde. Er was een springles aan de gang. Een voor een sprongen de pony's over hoge hindernissen. Het zag er heel cool uit. Ik zag mijn vaders mond een stukje openzakken.

'Wow!' zei hij. En toen mocht ik op ponyles. De eerste tijd betekende dat natuurlijk rondjes rijden in een bak zand. Daar had ik mijn handen aan vol en ik vond het super maar mijn vader mopperde dat het niet opschoot. Na anderhalf jaar ging hij met meneer De Jong, de baas van de manege, praten. Die vond mij wel wat voor de springles op vrijdagmiddag om halfvijf.

'Dan doen we dat,' besliste mijn vader.

'Ze kan het beste ook op zaterdagmiddag dressuurlessen blijven volgen bij Nina,' zei meneer De Jong, 'dat komt haar rijstijl ten goede.'

Ik kon hem wel zoenen! Niet echt natuurlijk, maar ik was hartstikke blij dat ik ook in de gewone les kon blijven rijden. Ik vind dressuur leuk, je hebt veel meer tijd om te voelen wat je pony doet. Je kunt zachtjes in de teugels knijpen om hem op het bit te laten kauwen. Als een pony dat eenmaal doet, buigt hij zijn hals en komt hij 'aan de teugel'. Die term heb ik van Nina geleerd. Een pony die aan de teugel loopt, lijkt wel van elastiek. Je hoeft dan nog maar heel zachte aanwijzingen te geven en dan doet hij precies wat je vraagt. Als je springt, hoeft een pony niet aan de teugel te lopen, dan moet je op andere dingen letten. Bijvoorbeeld dat je precies goed uitkomt met je galopsprongen: een, twee, drie, vier, vijf, zes en hup, eroverheen!

Springen is hartstikke leuk, het is dan net of je zweeft.

'Die Pip van u heeft aanleg,' zei Emiel, onze instructeur, een keer tegen mijn vader. Vanaf dat moment veranderde er iets. Toen mijn vader wist dat ik een goede springruiter kon worden, ging hij echt op me letten. Hij kwam op de tribune zitten, in plaats van in de foyer, en hij zei telkens iets als ik over de hindernis was gesprongen: 'Goed zo, Pip!' Of: 'Dat kon beter.'

Ik vond het niet leuk dat hij zich ermee bemoeide, maar ik durfde er ook niet tegen in te gaan. Emiel vond mijn vader een aardige vent, dus die zei er niks van als hij zijn opmerkingen hoorde. Alleen toen hij een keer applaudisseerde, zei hij: 'Niet doen hoor, Philip, daar schrikken de pony's van.'

Op zaterdagmiddag gaat mijn vader niet mee naar de manege. Dan fiets ik zelf erheen. Eigenlijk zou ik op vrijdag ook liever in mijn eentje gaan, maar mijn vader vindt de springles leuk. Daar mag ik blij om zijn want als het aan mijn moeder had gelegen, had ik echt nooit op paardrijles gemogen. Zij vindt pony's maar niks, stinkbeesten noemt ze ze, omdat mijn kleren naar hooi en mest ruiken wanneer ik heb gereden. Ik vind dat juist een lekker luchtje, maar mijn moeder staat erop dat ik alle paardrijklere op zaterdagmiddag in de wasmand doe, zodat ze ze kan wassen.

Nu klinkt het net of ik helemaal geen leuke ouders heb, maar zo is het niet. Mijn moeder kan ook heel vrolijk zijn, vooral als ze met Babette en Lisanne op stap is geweest. En voor mij is ze meestal wel lief, maar het is net of ik niet helemaal haar kind ben. 'Ga maar naar je vader,' zegt ze tegen mij als ik haar iets wil vertellen over de manege of over school.

Ik had haar graag zelf willen vertellen dat ik voor het eerst met een springwedstrijd mee zou doen, maar mijn vader was me voor. We kwamen terug van de manege en schoven aan voor het avondeten.

'Ik heb groot nieuws,' kondigde mijn vader aan, 'onze Pip gaat over twee weken meedoen met de springwedstrijd!'

'O, wat leuk!' riep Babette en gaf me een knuffel.

'Cool!' zei Lisanne.

Mijn moeder zei niets. Ze schepte bloemkool op mijn bord.

'Nou, wat vind je?' vroeg mijn vader.

Mijn moeder zuchtte. 'Je maakt dat kind helemaal ponygek. Ze is dertien, ze zit nog maar net op de middelbare school. Ze moet huiswerk maken, zorgen dat ze naar de havo kan. Ze rijdt

al twee keer per week, straks moet ze nog extra oefenen voor de wedstrijd.'

Ik ging wat rechterop zitten.

'Ja!' riep ik enthousiast, 'extra oefenen!'

Mijn vader bromde wat.

'Tja,' zei hij, 'hoe zijn je cijfers?'

Ik maakte een vaag gebaar. Mijn cijfers waren niet slecht, maar ook niet goed: een vijf voor wiskunde en een zeven voor geschiedenis, en verder allemaal zesjes. Ik heb geen geduld om lang huiswerk te maken.

'Hoe dan ook,' zei mijn vader, 'ik heb al toestemming gegeven voor die wedstrijd, dus dat maken we niet meer ongedaan. Maar je moet wel huiswerk maken, Pip!'

'Ja, papa,' zei ik en toen waren we weer klaar met het onderwerp, want Babette zag ineens dat Lianne een vest van haar droeg.

'Dat is mijn vest!' zei ze boos.

'Jij hebt vorige week mijn spijkerjasje gejat,' zei Lianne.

'Meiden, hou op!' riep mijn vader en hij bonkte met de achterkant van zijn mes op tafel.

Mijn moeder keek boos. 'Philip, kijk nou toch wat je doet, je spat jus op tafel.'

'Huh?' vroeg mijn vader. 'Dat is een plastic tafelzeil, dat kun je afnemen met een doekje.'

'O ja?' bitste mijn moeder, 'en sinds wanneer pak jij uit jezelf een doekje?'

Zo gaat dat bij ons thuis. Daarom vind ik het meestal niet erg om met mijn vader uit vissen te gaan of iets anders te doen buiten de deur.

's Avonds in bed dacht ik na over de wedstrijd. Ik had nog nooit eerder een proef gereden. Er zijn ook wedstrijden voor dressuurruiters, maar toen ik een halfjaar geleden vroeg of ik daaraan mee mocht doen, zei mijn vader nee.

‘Dan heb je een speciale witte broek nodig en nog meer frutsels, en daar heb ik allemaal geen zin in hoor.’ Het was een reden van niks, want voor deze springwedstrijd heb ik ook een witte broek nodig en een plastron, zo’n witte halsdoek, en misschien wel een mooie speld. En een jasje! Ik stond al ingeschreven, dus mocht ik vast wel wat kopen. Zou een witte rijbroek erg duur zijn? vroeg ik me af. Misschien kon ik een tweedehands vinden. Ik knipte het licht aan en pakte mijn telefoon. Er werden inderdaad wel rijkleren aangeboden op internet, maar ik zag geen adressen in de buurt. Zou ik op de manege een jasje van iemand kunnen lenen? Dan had ik dat maar alvast.

De volgende dag hing ik een briefje op het aanplakbord in de foyer: heeft iemand een witte rijbroek en een jasje dat ik kan overnemen of lenen? Ik zette de maat erbij. Zodra ik het had opgehangen kwam Elin naar me toe. Zij rijdt sinds een paar weken op hetzelfde uur als ik. Na de les staan we vaak even te kletsen. Ze is bijna net zo lang als ik en ze heeft lang donker haar dat ze in een paardenstaart draagt.

‘Ga je een wedstrijd rijden?’ vroeg ze.

Ik knikte. ‘Over twee weken.’

‘Dat is toch een springconcours?’

‘Ja. Doe jij ook mee?’

Ze rilde. ‘Ik durf niet te springen.’

‘Het is niet zo moeilijk als het lijkt.’

‘Echt wel! Ik vind wedstrijden toch al niet zo leuk. Ik heb er een paar keer aan meegedaan, maar ik ben van tevoren veel te zenuwachtig. Je mag mijn spullen wel lenen,’ zei ze. ‘Ik ben kleiner dan jij, maar dat scheelt niet zoveel. Ik heb nog een witte broek en het jasje dat ik voor wedstrijden gebruik, kun jij wel aan. Heb je een plastron?’

‘Ik heb niks.’

‘Ga straks na de les even met mij mee naar huis, dan kijken we wat ik kan vinden.’

Mijn hart maakte een sprongetje.

‘Fijn zeg,’ zei ik, ‘ik had geen idee hoe ik aan wedstrijdkleren moest komen. Ik mag niet zomaar wat kopen,’ voegde ik eraan toe.

‘Lenen is heel gewoon,’ zei Elin, ‘er zijn wel kinderen die alles hebben, maar dat geldt lang niet voor iedereen. We lenen voor de wedstrijd jasjes van elkaar en spelden en dat soort dingen. Ik heb alles overgenomen van iemand die niet meer rijdt.’

Toen we bij Elins huis aankwamen, dronken we eerst thee met haar moeder en zusje. Ze heeft een zusje van negen, Dafne.

‘Ik hou niet van paarden,’ zei ze meteen. Het leek me geen leuk meisje. Ze zat vlak naast haar moeder en bij alles wat ze zei, vroeg ze: ‘Hè mam?’ Ik vond ook dat ze vals naar Elin keek. Mij keurde ze geen blik waardig. Elins moeder was wel aardig. Ze duwde Dafne af en toe een eindje van zich af. Aan mij vroeg ze of ik broers en zussen had.

‘Geen broer,’ antwoordde ik, ‘wel twee oudere zussen, een van achttien en een van zestien.’

‘Zit je oudste zus nog op de middelbare school?’

‘Ze doet een opleiding voor diëtiste,’ zei ik, ‘en mijn andere zus zit op de havo.’

‘Elin zit op het gymnasium,’ vertelde Dafne meteen.

Haar moeder gaf haar weer een duwtje. ‘Gaan jullie maar lekker op Elins kamer zitten,’ zei ze, ‘neem maar een kop thee mee naar boven.’

We kregen ook nog een paar koekjes mee. Het was wel heel anders dan bij ons thuis. Wij drinken ’s middags geen thee met zijn allen. Iedereen komt op een andere tijd thuis en we zien elkaar pas bij het avondeten.

Elins kamer was mooi. Groot en leuk ingericht met posters van paarden aan de muur en een groot bed met een blauwe sprei, een bureautje en een boekenkast vol boeken.

Eerst hadden we het over de les. We hadden cavaletti gelopen, van die balkjes die je kunt opstapelen waar je met je pony dan overheen draaft of springt. In de springles gebruiken we de cavaletti vaak als opwarming voor het echte springen, dus dat had ik vaker gedaan. Maar ik had een moeilijke pony, Cesar. Die is schrikkerig. Hij wilde er eerst niet overheen en ik moest hem heel erg sturen.

‘Ik was zo blij dat ik Prins had!’ zei Elin. ‘Die sukkelt er zó overheen.’

‘Maar hij wil niet over meer dan twee balkjes springen en al helemaal niet over een echte hindernis,’ zei ik. Hij wordt bijna nooit op vrijdag ingezet, in de springles.

‘Weet je wie goed springt?’ vroeg Elin. ‘Memory.’

Ik knikte. ‘Op hem heb ik heel vaak gereden. Met hem spring ik veel beter dan met andere pony’s.’

‘Eigenlijk is dat het oneerlijke van een wedstrijd,’ zei Elin peinzend, ‘als je een slome pony hebt of een die helemaal niet luistert, krijg je nooit een winstpunt.’

‘Misschien houdt de jury er rekening mee,’ zei ik, ‘anders zou het inderdaad wel raar zijn.’

‘Wie is jouw lievelingspony?’ vroeg Elin. We bespraken de hele stal en toen de kinderen uit de les, wie we aardig vonden en wie niet. Het was net of we al heel lang vriendinnen waren.

Toen ik naar huis ging, had ik een tas vol wedstrijdspullen bij me: een witte rijbroek, een jasje, een plastron met een speld en nog een zweepje dat ze over had. Dat mocht ik houden, de rest zou ik na de wedstrijd weer teruggeven.

Ik verheugde me erop alle mooie dingen aan mijn vader te laten zien, maar hij was niet thuis. Hij was met vrienden uit, zei mijn moeder en aan de manier waarop ze keek terwijl ze dat zei, wist ik dat het haar vrienden in ieder geval niet waren.

Ze had niet gekookt, maar dat doet ze wel vaker niet op zaterdag. We aten pizza bij de televisie. Dat betekent ook ruzie, want Babette is bang om dik te worden en ze wil beslist geen pizza. Ze kwam de kamer in met een bord sla.

‘Anorexia!’ zong Lisanne op de wijs van een bekend liedje. ‘Lala-lala-lala...’

Babette haalde uit met haar vork.

‘Hou op!’ riep mijn moeder.

Ik had genoeg gegeten. Ik bracht mijn bord naar de keuken, schoof de resten van de pizza in de biobak en zette het bord in de vaatwasser.